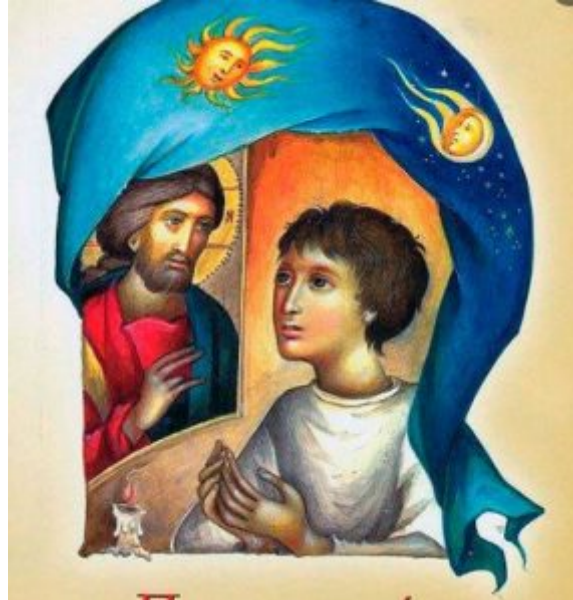
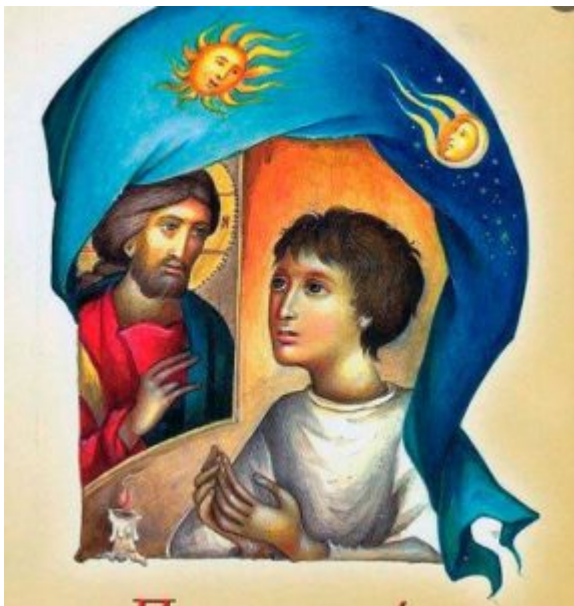

Ένα παιδί, πολύ ώριμο (Κουτσίδης Νίκων Άρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όταν τό γένος μας ζοῦσε στήν σκληρή σκλαβιά τῆς Τουρκοκρατίας, τόν Ἰωάννη, ἕνα παιδί δεκατεσσάρων χρονῶν, ἀπό τήν Θάσο, ἀπό τήν πολλή τους φτώχεια καί ἀνέχεια οἱ γονεῖς του τόν ἔστειλαν στήν Κωνσταντινούπολη νά κάμει προκοπή. Πράγματι, ὁ νεαρός ἔπιασε δουλειά σέ ἕναν χριστιανό ράφτη, γιά νά γίνει ράφτης.

Μιά ἡμέρα, ὁ ράφτης τόν ἔστειλε σέ ἕναν Ἑβραῖο ἔμπορο νά ἀγοράσει κλωστές. Ὁ Ἑβραῖος, βλέποντας τόν νέο χωρίς πείρα, θέλησε νά τόν ξεγελάσει. Ἔτσι γίνονταν

τότε οί δοσοληψίες. Ό,τι δώσεις και ό,τι πάρεις! Δέν υπήρχαν τιμές σταθερές. Σέ τίποτε. Μά ό Ίωάννης, δέν ήταν βλάκας. Κατάλαβε και άρχισε νά φιλονικεί μέ τόν Έβραϊό!

Νευρίασε ό Έβραϊός, και έβγαλε αυτά πού είχε μέσα του: τό μίσος κατά τών Χριστιανών! Και φώναξε στους περαστικούς Τούρκους:

-Δέν τό άκούτε αυτό τό παιδί; Βρίζει τήν πίστη σας! Οί Τουρκοί, σάν άφεντικά, δέν ήθελαν πολλά.

Όρμησαν, επάνω στόν Ίωάννη και άρχισαν νά τόν ξυλοκοπούν άγρια! Και μετά; Τόν πήγαν στόν βεζύρη (=Άρχιαστυνόμο). Εκεί, ψευδομαρτύρησαν, ότι ό Ίωάννης έβρισε τήν πίστη τους! Δέν χρειαζόταν τίποτε περισσότερο. Γιατί ένας νόμος τουρκικός όριζε, ότι οί μαρτυρίες τών Χριστιανών είναι, ό,τι κι άν λένε, ψέματα! Ένώ οί Τουρκοί λένε πάντοτε άλήθεια!...

-Δέν έβρισα κανέναν. Όλα είναι συκοφαντίες και ψευτιές του Έβραίου. Έλεγε ό Ίωάννης. Μά ποιός τόν άκουγε!...

Ό βεζύρης, τόν είδε μικρό παιδί και τόν λυπήθηκε. Και του λέγει:

-Έλα, παιδί μου, νά γίνεις τουρκός! Θα γλυτώσεις τήν ζωή σου! Έγώ θα σέ πάρω κοντά μου! Και θα σέ κάμω πλούσιο!

Όμως, ό Ίωάννης δέν τήν πάτησε. Δέν ήταν τόσο τσόφλι, όσο τόν περνούσε ό βεζύρης! Ήξερε τί είναι ό Χριστός και τί ό Μωάμεθ και τό Κοράνι του! Και άπάντησε:

-Ποτέ δέν θα τό κάμω νά άρνηθώ τόν Χριστό· ό,τι και άν μου κάμετε! Ό,τι και άν μου τάξετε!

Έκαμε ό βεζύρης κάποιες προσπάθειες «νά του αλλάξει μυαλά»! Είπε μέσα του: άγοράκια και κοριτσάκια σ' αυτήν τήν ήλικία εύκολα παραλύουν! Και τά αφήνουν όλα!

Άλλά ό Ίωάννης δέν τσίμπησε! Ήξερε και ποϋ πατούσε, και γιατί δέν έπρεπε νά δειλιάσει. Ήξερε νά άγωνίζεται!

Άπογοητεύτηκε ό βεζύρης και διέταξε νά του κόψουν τό κεφάλι.

Τόν πήρε ὁ δήμιος στόν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Καί ἐκεῖ, ἐκτέλεσε τήν ἐντολή. Τοῦ ἔκοψε τό κεφάλι, κόβοντάς του τόν λαιμό. Μά ὁ Ἰωάννης δέν τρόμαξε. Δέν παρέλυσε ἀπό τόν πόνο. Καί παρέδωκε τήν ψυχή του στόν Κύριο.

Ἔτσι ἐμαρτύρησε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θάσιος. Ἦταν τότε 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1652.

Διαβάζοντάς τα αὐτά ἐμεῖς θαυμάζουμε καί διερωτώμαστε: Πῶς τά ἄντεξε ἕνα νεαρό παιδί τόσα μαρτύρια;

Δέν ἦταν ἀσκητής. Δέν ἦταν θεολόγος. Δέν εἶχε ὠριμη ἡλικία. Παιδί ἦταν ἀκόμη.

Καί αὐτό μᾶς λέει:

Παιδί ἦταν. Ἀλλά ὄχι μέ μυαλά παιδικά. Εἶχε ὠριμάσει. Σκεφτόταν καί ἀντιμετώπιζε τίς πιό δύσκολες καταστάσεις σάν ἄνδρας ὠριμος, πολύπειρος καί σοφός!

Γιατί;

Ἐδῶ εἶναι τό μυστικό.

Γιατί εἶχε μάθει ὅτι μία εἶναι ἡ ἀλήθεια. Μία ἡ πίστη γιά τήν ὁποία ἀξίζει κανεῖς νά πεθάνει:

Ἡ πίστη στόν Χριστό.

Πηγή: agiazoni.gr